

[Askjær Jørgensen]

samtidig må vi jo notere os, at det går dårligere og dårligere, der er flere og flere, der bliver ledige. Man taler om, at man ikke kan klare de økonomiske balanceproblemer ved hjælp af patenter, men er det ikke rigtigt, når vi peger på, hr. minister, at hver gang vi fjerner 10.000, 50.000 eller 100.000 fra arbejdsledeskøen, har vi dermed forbedret økonomien i samfundet? Det må da være det, det drejer sig om. Og hvis ministeren ikke som vi kan se muligheder for at skaffe job til 500.000 nye, hvor mange kan ministeren så se muligheder for at skaffe job til enten ved hjælp af patenter eller blot ved regulært at bestille noget politisk og styringsmæssigt for vort samfund? Er vi ikke enige om, at hvis man nedsætter erhvervslivets omkostninger, så får erhvervslivet det bedre? Hvis vi er enige om det, må man også kunne være enige om, at jo mere man nedsætter erhvervslivets omkostninger, jo bedre får erhvervslivet det, og jo flere kan man ansætte.

Ud fra disse ganske logiske betragtninger må det være en selvfølge, at når vi har 300.000 borgere, som intet job har, så drejer det sig om ikke blot at nedsætte erhvervslivets omkostninger, men at nedsætte erhvervslivets omkostninger ganske betydeligt. Der skal gøres meget, der skal gøres rigtig meget.

Det er, som om man, når man diskuterer arbejdsløsheden, fokuserer meget på arbejdsministerens område, og når det er ungdommen, så fokuserer man også på undervisningsministerens område. Det mener vi er forkert. Det ministerium, det drejer sig om vedrørende muligheden for at afskaffe arbejdsløsheden, er først og fremmest industriministeriet, det er også landbrugsministeriet, og det er i allerhøjeste grad også ministeriet for skatter og afgifter. Jo højere statsafgift der lægges på dansk arbejdskraft, jo mindre bliver forbruget af arbejdskraft, og jo flere bliver arbejdsløse.

Alt andet forbrug hævder man her i huset at man kan regulere ved hjælp af skatter og afgifter. Herudfra har det været indlysende klart, at man kan forøge forbruget af dansk arbejdskraft, hvis skatten af arbejdskraft blev lempet betydeligt, fordi en lempelse i skatten, statsafgiften på arbejdskraften, er nøjagtig det samme som en nedsættelse af erhvervslivets omkostninger.

Det næste spørgsmål er, om det er attraktivt at investere i dansk vareproduktion, og

her taler man jo i regeringen meget om finansieringsreformer, om at få nogle billige penge fra pensionskasserne. Men hvad hjælper det, hvis de mennesker, der har penge, fortsat kan få 22 pct. af deres disponible kapital ved at investere i statsobligationer? Hvorfor skulle man investere i industriproduktion, i landbrugsproduktion eller andet, der er risiko ved, hvis man blot ved at ringe til banken eller sende den to linjer i et brev kan investere på en måde, så man får 22 pct.?

Tillid til fremtiden er nødvendig, hvis der skal skabes basis for investering i nye arbejdspladser. Her er det helt givet, at ØD-truslen og den megen snak om overskudsdeling er den enkelte faktor, som har gjort flest arbejdsløse i dette land. Hvis vi tænker os, at en indenlandsk eller en udenlandsk investor overvejer at investere i Danmark, hvad er så hans reaktion, når han i sin analyse af fremtidsudsigterne kommer til spørgsmålet om såkaldt overskudsdeling? Jo, han må konstatere, at et eventuelt overskud kan han få lov til at aflevere til en LO-fond, medens et eventuelt underskud kan han få lov til at beholde i egen skuffe. Det har vi ofte sagt til regeringen før, men regeringen har ikke forstået det endnu. Hvis regeringen mener noget med, at den vil afskaffe arbejdsløsheden, skulle man have haft med i industriministerens svar i dag, at nu holder vi prompte inde med al den snak om ØD og OD; det er utilstedeligt, og man kan ikke være det bekendt over for alle de arbejdsløse.

Så længe ØD-truslerne og OD-truslerne ikke definitivt er fjernet fra vort samfund, vil der fortsat være høj ledighed.

I stedet for at tale om finansieringsreformer skal vi have en generel halvering af det danske renteniveau. Det kræver stop for salget af statsobligationer. Hvis man stopper for salget af statsobligationer, når man to ting. Man kan ikke få 22 pct. i afkast af sin kapital ved at købe statsobligationer, hvis der ikke udbydes nogle, det følger af sig selv. Naturligvis hænger det sammen med, at det offentliges overforbrug skal stoppes, samtidig med at man stopper for salget af statsobligationer. Vi mener altså ikke, at overforbruget skal dækkes ved hjælp af seddelpressen, når vi snakker om stop for salg af statsobligationer.